

Trần Hình nhồm miệng cười với mình trong gương. Tuy mặt gầy da sạm lại vì sống thiếu thốn, Trần Hình còn giữ lại nụ cười thương lưu và quyến rũ của thời kỳ hét ra lửa. Công việc trôi chảy, mai kia hẳn sẽ hét ra lửa lại như cũ. Hẳn sẽ ngênh ngang xô tấm cửa kính dày của tiệm ăn sang trọng góc đường Lê Lợi, kéo ghế ngồi xuống, ngoắt tay gọi bồi mang cái mơn nuy bọc da xinh xắn.

Trước hàng chục cặp mắt sừng sốt, nửa khâm phục, nửa thèm muốn, Trần Hình sẽ uống một chai sâm banh Taittinger 1945, nghĩa là một trong các thứ sâm banh ngon nhất thế giới. Uống rượu xong, hẳn khệnh khạng trèo lên chiếc xe đua nhỏ xiu, sơn trắng toát. Chiếc xe kỳ diệu của hãng Alfa-Roméo, loại du lịch 2.000 G.T. độc nhất ở Sài Gòn đang trưng bày ở đại lộ Nguyễn Huệ. Trời, được vậy thì giết người Trần Hình cũng không từ chối!

Hắn lăm lăm một mình:

— Giết người, giết người!

Ngoài nghề buôn lậu, nghề không vốn mà được nhiều tiền nhất là nghề giết người. Giết người thuê. Gián điệp cũng là nghề giết người thuê. Lâu lắm không cầm khí giới, bàn tay Trần Hình đã cứng lại. Tuy nhiên, hẳn đang còn dảng dấp nhanh nhẹn và khoan thai của kẻ giết người thành thạo, giết người không thương tiếc. Hẳn chép miệng:

— Hừ, làm gì cũng được, miễn hồ có tiền...

Trần Hình cời cái áo sơ mi nhàu nát và rách vai, vắt lên cái hoa sen trong buồng tắm, kèm

nhà bếp. Hôm nay hẳn cần ăn mặc đom đàng. Người lạ đã căn dặn hẳn chu đáo:

— Tôi không cần anh đóng cổ cồng, cà vạt và đi giày mũi nhọn, bóng, có thể soi gương. Mà chỉ muốn anh ăn mặc sạch sẽ và thơm tất. Làm nghề tình báo, không được lập dị. Chung diện bánh bao cũng như đeo quần áo rách sơ mướp đều là lập dị.

Ngẫm nghĩ một phút, hẳn chọn cái sơ mề lành lặn nhất mặc vào người. Hẳn chưa kịp gài nút thì ngoài giường ngủ có tiếng vọng vào, khe nặc:

— Khờ quá, Rờnê! Em đã bảo anh tắt đèn từ nãy.

Hai tiếng Rờnê như mũi kim đâm vào ngực Trần Hình. Hồi mang tên Tây, hẳn chỉ ho lên một tiếng khê là hàng chục ả đàn bà diêm dúa phủ phục dưới chân. Đến khi xuống nước, hẳn hét rít cổ cũng chẳng thấy ai. Duy còn người đàn bà chung thủy này.

Tên nàng là Thanh Xuân. Bảo nàng là đẹp không đúng, vì nước da bánh mật, cằm nhọn, và khuôn mặt bầu bầu. Song nàng không xấu. Ở thủ đô Sài Gòn văn vật, giai nhân đếm được hàng ngàn, ít ai tìm ra một thân hình cao ráo, đều đặn và căng cứng như Thanh Xuân. Nhưng đó là chuyện ngày xưa...

Ngày xưa, nàng còn là hoa khôi vũ trường, nổi tiếng về bộ ngực nguyên tử và cặp giò tuyệt mỹ, uốn éo như múa nhẩy trên sàn si bóng loáng. Hàng ngày, nàng tắm nước suối Vít-ten (vì nàng sợ nước máy nhiều vi trùng), pha nước hoa thượng

hảo hạng, áo may bằng hàng Pháp, mở ng dính, không bao giờ giặt (vì nàng chỉ mặc một lần rồi vứt), mỗi lần mở cửa lại thay mù soa mới (vì nàng sợ bụi). Mái tóc của nàng đẹp nhất Sài Gòn nên nàng chăm nom một cách đặc biệt. Như mình tinh mần ảnh, nàng trả lương tháng cho hai người thợ giỏi, ngày đêm túc trực để chải tóc và dũa móng tay cho nàng.

Rồi nàng gặp Trần Hình. Tiền nong, bộ mã, và quyền thế, hẳn đều hơn người khác. Đêm đêm, hai người uống sâm-banh với nhau, uống xong đập vỡ hết ly pha lê và bát đĩa sứ, hôm sau lại sắm bộ khác. Trần Hình bị khánh kiệt, không hiểu sao Thanh Xuân lại mũi lòng, theo hẳn về nhà. Trong những tháng đầu tiên, Trần Hình còn tiền, Thanh Xuân cũng đang kiếm tiền như nước.

Đột ngột, tai nạn xảy ra. Một đêm kia, vũ trường đông nghẹt, nàng vừa nhảy xong, lại bàn ngồi nghỉ, thì một người đàn ông sang trọng đến mời. Nàng lắc đầu. Cuộc đấu đả giữa bọn khách đa tình làm tiệm nhảy thiệt hại nặng nề. Riêng nàng bị thiệt hại nặng nề hơn cả. Nàng bị mảnh vỡ làm rách mi mắt. Đôi mắt lá răm đa tình không còn đa tình như trước nữa. Song, đau đớn nhất là nàng gãy chân. Sau hai tháng nằm bệnh viện, nàng thành tàn tật, đi thọt một bên. Cặp giò bắt hủ không được vương tôn, công tử đoái hoài đến nữa. Bông hoa rữa nhị dần dần. Ngày nay, Thanh Xuân vẫn tiếp tục cuộc đời vũ nữ, nhưng là vũ nữ về chiều, vũ nữ xấu xí, vụng về, bị rơi vào quên lãng.

Trần Hình rầu rầu nhìn nàng dưới ánh đèn vàng ệch. Tất cả kho tàng quý báu trên thân thể nàng đã mất. Chỉ còn lại làn da nhầy nhụa bề hơi,

đôi chân so le và bộ ngực tàn phá. Bất giác, hẳn thở dài. Giọng Thanh Xuân vẫn nheo nheo :

— Tắt đèn đi Rônê !

Trần Hình ưỡn ngực, như hồi còn thét ra lửa trong phòng giấy :

— Sáng toét mắt rồi, em còn ngủ gì nữa ?

Tiếng người đàn bà gắt ngầu sị :

— Anh nhìn đồng hồ coi, mấy giờ rồi mà bảo là sáng toét mắt ?

— Bây giờ là 7 rưỡi.

— Ừ thì 7 rưỡi. Anh không biết là tôi phải ngủ để đi làm đêm sao ?

Nghe tinh nhân nói, Trần Hình sực nhớ mỗi đêm con người đầu gối, tay ấp của hẳn phải đi kiếm tiền dưới những bóng cây tối om. Thật vậy, Thanh Xuân đã biến thành gái điếm thật thụ. Thoạt đầu, Trần Hình ghen tuông, giận dữ, nhưng sau dần hẳn đành cúi đầu trước định mạng và sự thật phũ phàng. Có lần hẳn nổi cơn điên, cầm dao định đâm nàng, song nàng mỉm cười, ngọt ngào ghê :

— À, anh định giết tôi !

Trần Hình trợn mắt :

— Phải, tôi giết cô, vì tôi không muốn vợ tôi làm dĩ.

— Anh đừng tưởng tôi thích làm dĩ. Chẳng qua vì anh, vì anh mà ra cả. Vì anh nên tôi thành thân tàn, ma dại. Vì yêu anh, nên tôi hất hủi hàng chục người đàn ông giàu có, dùng dần, muốn cưới tôi làm vợ. Từ nay, tôi sẽ ở nhà không làm gì nữa. Tôi không dám đòi xe hơi Hoa kỳ, nước hoa Ba lê, và rượu sâm-banh uống thay nước trà như ngày xưa, mà chỉ xin ngày hai bữa, ăn

cơm với rau muống luộc, và có tiền đi xe buýt. Từ nay, anh kiếm tiền đi. Từ nay, anh kiếm tiền nuôi tôi, và nuôi con nghiện kinh khủng của anh đi. Trời ơi, nếu tôi không hủy hoại cuộc đời thì làm sao anh đủ tiền hút thuốc và uống rượu như hũ chìm...

Nói xong, nàng khóc tím tím một mình... Từ đó, Trần Hình không dám ghen tuông không dám giận dữ nữa. Nàng nói rất đúng. Vì hắn mà nàng xuống giốc. Và trong khi xuống giốc, nàng vẫn phải cung phụng thuốc phiện và rượu chè cho hắn. Trót đã mang rồi, hắn bỏ không được nữa.

Hôm nay, tự ái bị ngu quên trong lòng, người đàn ông bùng dậy. Mặt đỏ gay, Trần Hình dẫn từng tiếng :

— Tôi sắp có tiền. Có thật nhiều tiền. Có không phải đi làm nữa đâu.

Người đàn bà tung cái chăn đơn trên ngực ra :

— Thôi, ông đừng nói dỏm nữa. Tôi nghe ông khoe khoang như thế mãi rồi.

Trần Hình đặt tay lên cái tắt đèn :

— lát nữa em sẽ biết. Bây giờ anh đi nhé. Cứ sửa soạn đi, chúng mình sẽ vào Chợ Lớn ăn cho sướng thần khẩu.

— Anh có bao nhiêu ? Đừng đi ăn nữa. Để em lấy cái áo dài trên tiệm về. Ba má gửi thư giục mãi mà em chưa dám về thăm.

— Ồ, em lấy một chục lấy mười cái áo cũng còn dư tiền.

— Nay, anh đừng làm bậy. Em không muốn anh đi tù đâu.

— Dĩ nhiên. Ai lại thích ngồi tù bao giờ. Anh đi nhé.

Cánh cửa mở ra cọt kẹt rồi đóng sầm lại. Huýt sáo miệng, Trần Hình bước xuống cầu thang.

Vừa đi được mấy bước, hắn gặp lão chủ một người Tàu bụng đầy mỡ, dương tán tỉnh một ả xàm chỉ bằng nửa tuổi. Lão chủ chặn Trần Hình lại :

— Chào ông. Rờnê. Ông đi đâu sớm thế ?

Trần Hình tránh sang bên :

— Chào ông. Tôi bận đi việc gấp.

— Thế nào, ông Rờnê ? Ông đã có tiền phòng trả cho tôi chưa ?

Trần Hình đứng lại, nhia giữa mắt lão chủ phì nộn :

— Nội ngày nay tôi sẽ thanh toán hết cho ông.

— Còn tiền nợ nữa.

— Cũng thế. Đúng 12 giờ trưa, tôi sẽ trả ông không thiếu một xu.

Lão chủ đứng thờ người như phỗng đá. Trần Hình vượt má ả xàm bằng dáng điệu thành thạo, rồi nhảy ba bước một xuống cầu thang.

Bên ngoài, thành phố Sài Gòn đã thức dậy trong sự ồn ào náo nhiệt thường ngày.

∴

Nghe tiếng động, Văn Bình vội vàng nhắm mắt lại. Chàng đoán không sai, qua kẽ mắt chàng thấy cánh cửa mở ra nhẹ nhàng rồi người nữ điều dưỡng quen thuộc rón rén bước vào.

Như mọi lần, nàng mặc áo bờ-lu hồ bột trắng toát, mặt trang điểm sơ sài bằng lớp phấn hồng phơn phớt và màu son vàng nhạt. Sự cầu thả này

làm nang đẹp hơn lên. Mắt nang đen và to, lông mi dài tha thướt, còn dài tha thướt hơn lông mi giả đặc chế tại Ba lê, kinh đô sắc đẹp. Mỗi nang hơi cong, để lộ hai cái răng chó dê thương, và mỗi khi nang cười, lúm đồng tiền quyến rũ lại hiện ra trên đôi má bầu bĩnh, và thơm ngon như trái dâu Đà Lạt ướp đường, đá vụn và rượu rom thượng hạng.

Gần đến giường Văn Bình, nang đứng lại lặng lẽ ngắm chàng. Tưởng chàng ngủ say, nang cúi xuống, kéo mền lên, đắp ngang ngực cho chàng. Hơi thở thơm ngào ngọt — thơm mùi trinh nữ, không phải thơm mùi kẹo bạc hà của một số phụ nữ cần giữ vệ sinh miệng — quẹt vào mũi Văn Bình. Toàn thân chàng nóng ran.

Chàng nằm trong bệnh viện Z-005 của sở Mật vụ vừa đúng 4 tuần lễ. 4 tuần lễ dài giằng dặc trong một căn phòng riêng biệt, cửa đóng ngày đêm máy lạnh chạy rì rầm. Theo lệnh của y sĩ điều trị chàng không được ra ngoài, kẻ cả đi tản bộ trong khu vườn rộng rãi, cây trái xanh um, trồng toàn hoa hồng, và hoa thực dược. Sở dĩ y sĩ ra lệnh cấm phòng vì chàng mắc một chứng bệnh kỳ dị.

Hai bàn tay của chàng đột nhiên cương lên, rồi mụn đỏ mọng đầy. Y sĩ cho biết chàng phải tránh ánh sáng mặt trời cho đến ngày bình phục. Lát nữa, y sĩ sẽ mở băng cho chàng. Chàng sắp thoát khỏi nhà ngục, tiếp tục cuộc đời bay nhảy bên cạnh những người đàn bà tuyệt đẹp. Nhưng phút này, chàng phải thưởng thức làn da trắng nõn và êm mát của cô y tá trẻ măng.

Nàng trạc hăm hai, cái tuổi căng phồng nhựa yêu của nữ giới. Thân thể cân đối của nang như

được đúc trong lò riêng của thần Vệ nữ, nên cái áo bờ-lu nghiêm trang và rộng thùng thình không đủ sức ngăn cản sự trôi dạt của những đường cong bốc lửa. Hàng ngày, nang vào thăm chàng ba lần, sáng, trưa, chiều, đúng giờ, đúng phút, như cái đồng hồ tốt. Nhiều đêm, nang ngồi thức bên chàng, căn phòng vắng vẻ, chàng tha hồ hành động, song lại nằm im vì y sĩ đã dặn dò kỹ lưỡng. Văn Bình không tài nào quên được vẻ mặt nghiêm nghị của ông thầy thuốc gần ngũ tuần, tóc hoa râm, đeo kính cận thị dày cộm — cũng như ông Hoàng — và giọng nói chậm rãi:

— Bệnh này kỳ nhất là sự bột phát tình cảm. Buồn nhiều cũng nguy, mà vui nhiều cũng nguy. Nguy nhất là uống rượu, thức đêm và đam mê hoa nguyệt. Trong thời gian chữa bệnh, ông bắt buộc phải sống như nhà tu. Cụ tổng giám đốc cho biết ông là người cứng đầu số một trên thế giới. Cứng đầu theo tôi là một đức tính, nhưng trong trường hợp này, cứng đầu sẽ làm ông thiệt mạng oan uổng.

Nếu ông cứng đầu, lên ra vườn hóng mát, lên uống rượu huyết-ky, lên gặp đàn bà, áp lực động mạch của ông sẽ tăng lên, nọc độc truyền vào máu, khi ấy chỉ có Hoa Đà tái sinh mới cứu ông được.

Bình sinh coi cái chết là trò đùa mà Văn Bình lại giạt thon thót trước lời cảnh cáo của y sĩ. Thật ra, chàng không sợ chết bằng sợ ốm liệt giường, không được lên Đà Lạt hú hí với Thúy Liễu. Thúy Liễu nhiều tuổi hơn cô y tá ngây thơ đang cúi xuống mặt chàng, song lại chứa đựng nhiều quyến rũ hơn.

Khuôn mặt tươi như hoa vẫn cúi xuống, cúi xuống. Môi nàng — làn môi hơi dày, biểu lộ sự đa cảm say sưa — gần chạm mặt chàng. Đột nhiên, chàng vung tay ra, nắm lấy vai nàng. Nàng la lên :

— Trời ơi !

Nàng la lên, có lẽ vì hoảng hốt. Nhưng chỉ một phần mười giây đồng hồ sau, nàng im lặng. Nàng không cưỡng lại cái hôn cháy bỏng của chàng điệp viên đa tình Z. 28. Có lẽ trong thâm tâm, nàng muốn xô chàng ra, song một mãnh lực thần diệu không biết từ đâu tới làm từ chối nàng mềm nhũn như rút hết xương. Nàng từ từ rơi gọn vào tay chàng, mắt nhắm nghiền, hơi thở rồn rập.

Nhanh nhẹn, Văn Bình nhóm dậy. Dáng điệu lo lắng, cô y tá hỏi :

— Khỏe quá, ông mệt không ?

Văn Bình nhoẻn miệng cười :

— Trái lại, tôi khỏe hơn trước.

Nàng lắc đầu :

— Thưa ông, em sợ lắm... Bác sĩ đã ra lệnh..

Chàng gạt phắt :

— Tay tôi hoàn toàn bình phục rồi.

— Vâng. Bác sĩ dặn em đến mở băng cho ông. Tuy nhiên, em đề nghị ông chích một mũi thuốc khỏe.

— Cô vừa chích rồi.

Mặt nàng đỏ ửng :

— Ông đùa quá, bác sĩ biết thì chết.

— Hừ, được chết trong tay của cô cũng đáng đời.

— Ông đừng nói gở.

Ngoan ngoãn như đứa trẻ, chàng chia tay cho cô điều dưỡng tháo bông băng. Chàng suýt reo lên một tiếng khi thấy bàn tay hoàn toàn lành lặn. Những mụn lở nhầy nhựa đã biến mất. Cô y tá ném bông băng vào cái khay trắng sữa soạn bưng ra ngoài. Nàng đứng hơi nghiêng, cái lưng tròn của nàng nổi bật dưới làn vải mỏng. Văn Bình định ôm chầm lấy nàng, song cánh cửa lại mở rộng.

Người bước vào là Nguyễn Hương, nữ bí thư của ông Hoàng. Trông thấy nàng, Văn Bình im thin thít. Chàng vẫn sợ tinh ghen kinh khủng của Nguyễn Hương, dầu nàng chưa đính hôn chính thức với chàng. Trong 4 tuần lễ điều trị, chàng gặp nàng hàng ngày. Nàng mang sách báo, hoa quả và thuốc men vào cho chàng, và lần nào cũng ngồi lại thật lâu. Sự chăm nom thường xuyên này làm chàng cảm động. Nhiều lần chàng thầm hứa với lương tâm sẽ tu tỉnh, không la cà như xưa, để trả ơn nàng. Nhưng không hiểu sao con ngựa gián điệp bất kham chỉ tu tỉnh được một buổi rồi chứng nào tật ấy.

Nguyễn Hương thân mật nắm tay chàng :

— Em đến đón anh về.

Cô y tá khả ái đã lớn ra ngoài. Văn Bình ôm choàng cái eo nhỏ xíu và rắn chắc của Nguyễn Hương, định kéo vào lòng. Nguyễn Hương hất chàng ra, giọng hờn dỗi :

— Anh nhớ đây là bệnh viện.

Văn Bình đáp :

— Bệnh viện không có quyền cấm anh hôn người yêu của anh.

— Ai dám cấm anh, vì cấm anh sao được. Còn em, em phải bảo vệ danh dự. Hơn ai hết, anh